

Ενα ζωντανό, ευχαριστο αυτοβιογραφικό αφηγημα : η Πατρα πλουτιζεται.

Διονυση Μιτακη : Διηγήματα, Πατρα 1980.

Χωριατικά, τα πιο πολλά, διηγήματα η αφηγήματα, μακρινός αποηχός παπαδιαμαντικού ηθούς, ξεκαθάρα και γνήσια, με γλώσσα αυθόρμητη και πλούσια : σημειώνουμε αποφασιστικά την παρουσία του πεζογράφου Μιτακη.

Βικτωρίας Π. Παπαδάτου : Τα χρωματιστά φωτά, Τομές 1980.

Συνταγμα διηγήματα πιο φιλοδοξά απ' όσο αντεχει η γλώσσα τους.

Δημοσθ. Λεβιθοπούλου : Βροχοπτώσεις, Αθήνα 1980.

Χρονογραφημένα ενός φιλοδόξου ευθυμογράφου - που δεν πρέπει να διαστεί πολύ.

Αριστοτέλης Αντ. Μητσάκος : Κυκλός απ' τον παραδείσο του αυτοκινήτου, Αθήνα 1979.

Ενα μακρύ μυθιστορημα ενός ζωντανού ανθρώπου.

Ευαγγέλος Φιλίππης : Capua 1973—74, σαν ενα παραμυθι, Αθήνα 1978.

Αντιδικτατορικό αφηγημα - ντοκουμέντο.

ΜΕΛΕΤΕΣ

Γιωργός Δελιός : Το μυθιστορημα, ανατυπο απο την Ηπειρωτική Εστία, Ιωαννίνα 1979.

Μια συνταμη σπουδαία μελετη του σημαντικού πεζογράφου που χάσαμε.

Γ. Βελουδής : Το σύγχρονο λαϊκό μας μυθιστορημα, ανατυπο απο το Αντι, τ. 86, 87.

Μια ενδιαφερόσα μελετη σε ανεξερευνητή περιοχή, που αρχίζει όμως απο σχετικά νεότερα κείμενα.

* 70 χρόνια του Γιαννη Ρίτσου, Κεάρος, Αθήνα 1979. Τα κείμενα του γιορτασμού.

Γ. Π. Σβετσου : Απλότητα και καθαρότητα (επιβάλλει η εποχή μας στην εκκλησία), Πατρα 1979.

Θρησκευτικά μελετήματα που θίγουν καιρια προβλήματα.

Αγγέλος Καρούσος : Η θεωρία των μεσών, Αθήνα 1977.

Μια τολμηρή διανοητική μελετη γραμμένη ευχαρίστα και απεριτεχνα.

Σταματη Τζιτζή : Η ποιητική φιλοσοφία του λόγου. Το ελληνικό δίδυμο, Αθήνα 1979.

Δυο μικρές μελέτες για την ποίηση του Φοίβου Δελφί.

Διονυση Μιτακη : Η πολύ Αχελώος * Ο Πατροκοσμάς ως Παπουλάκος, ανατυπο απο τη «Στερεά Ελλάδα».

Αλλά δυο μελετήματα του δραστηρίου ιστοριοδίφη.

Ευαγγέλου Φιλίππη : Μετεβάλλαν την Ελλάδα μας σε ζουγκλα, Αθήνα 1979.

Μια διαδρομή στην ξενοκρατία.

Γιωργού Κοτζιούλα : Ανεκδοτά γραμμάτια, Παρουσίαση, επιμέλεια, σημειώσεις Ε. Χ. Γονατά.

Γραμμάτια ενός ποιητή σ' έναν άλλο, νεότερο, ποιητή. Μακάρι να μπορέσει ο Ε. Χ. Γ. να βγάλει και του Ν. Καχτιτση τις επιστολές.

Χρίστος Π. Αλεξόπουλος : Ελληνες! greece η Ελλάς; Εκδόσεις Καρανάση, Αθήνα 1980.

Μια αξιολογή μελετη ενός δυναμικού διαγούμενου που φιλοδοξεί να παίξει ουσιαστικό ρόλο στα πολιτικοκοινωνικά μας πράγματα.

Ανδρέα Δημητρογιάννη : Μαθήματα ιστορίας της τεχνολογίας, τόμος 1 : Οι ρίζες της τεχνολογίας (μέχρι το 1500 μ.Χ.), Πανεπιστημιακές παραδόσεις, Πατρα 1979.

Ενα καλογραμμένο επιστημονικό δίδυμο, απο έναν επιστημονα διεθνούς κύρους.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Τόμες : τ. 53, 54, 55, 56, 57, 58.

Ένα περιοδικό που παίζει πια σημαντικό ρόλο στα πνευματικά μας πράγματα.

Λιολικά Γραμμάτια, τ. 53, 54, 55 : Ανεκδοτα γραμμάτια του Κάβαφη, αφιερώμα στον Ψυχάρη, ανεκδοτα ποιήματα του Βαρναλή : διαρκής και εντονη η παρουσία του Γ. Βαλετά.

Ηλειακά, τ. 11, 12, Νισχωρι Κυλλήνης Ηλείας.

Σχεδόν τίποτα ποτέ δεν είναι περισσίο σ' αυτά τα φυλλαδιά του Ντ. Δ. Ψυχογιου, ενός σωστού λαογράφου.

Συγχρόνα θέματα, τ. 6.

Επιστημονικές μελέτες.

Διαλογος 28, 29.

Με άρθρα πάντα επικαιρά.

Ευρωπαϊκή κοινότητα, τ. 94, 95.

Το παραρτημα, Νοεμβρίου - Δεκεμβρίου 1979, Γενάρης 1980.

Όλο και πιο ουσιαστικό αυτό το φυλλαδίο της ΧΑΝ Καλαμαριάς.

Νέα εποχή, τ. 139.

Μια ζεστή παρουσία από την Κύπρο.

Φυσιολατρικός κόσμος, τ. 94, 95.

Περιοδικό του Φυσιολατρικού Ομίλου της Πατράς.

Ενημερωτικό δελτίο λεσβιακής ένωσης φοιτητών.

Συγχρόνη σκέψη, αρ. 36, 37, 38, 39, 40.

Ταχυδράμος των Αιγυπτιακών αρ. 49.

Μικρά αγωνιστικά φύλλα αρ. 12.

Φιλολογική φωνή, 20 τεύχος 1979, Αίγιο.

Αναδημοσιεύει πολλά κείμενα (χωρίς δυστυχώς ν' αναφέρει τις πηγές) .

Διαλογος τ. 7, των Λεχαινών.

Το πολύ αξιολογικό περιοδικό της πολιτιστικής ομάδας των Λεχαινών. Αν όλες οι μικρές πόλεις της Ελλάδας εργαζόνταν το ίδιο καλά, όλα θα φτιάναν αμέσως.

Stroker τ. 13, 14.

Δύο τεύχη ακόμη του Irv. Stettner, ενός ζωντανού ποιητή ζωγράφου, στο δρόμο του c. c. cummings.

Σωρ. Λ. Σκαφτής

Χρήστου Τσιαμή: Πολυτροπο, Οστράκα 1979

Στην ποίηση του Χρήστου Τσιαμή καταλαβαίνει κανείς τι θα πει σχέση στενή δημιουργού και δημιουργίας και τι θα πει ακόμα πληρότητα στο στίχο — σαν μέρος — στο ποίημα — σαν όλο — και στον ποιητή — σαν φορέα του. Ο Χρ. Τσ. δεν επιδιώκει να φωνάζει για να ακουστεί. Ούτε καν υπάρχει τέτοια διάθεση μέσα του. Δε χρησιμοποιεί τεχνητά μέσα γι' αυτό, κι όμως το καταφέρνει με άθιες χαμηλές φωνές. Αυτό τελικά είναι εκείνο το στοιχείο που κρατάει το μέτρο και την ισορροπία και που χαρακτηρίζοντας την ποίηση του καθιερώνει τον ίδιο. Μέσα στους στίχους του επιβάλλει την παρουσία του, του ανθρώπου δηλ. που ζει αυθεντικά και ουσιαστικά χωρίς κραυγές και σχηματο-ποίηση. Η ποίηση τον δημιουργεί και αυτός ανταποδίδοντας τα ίσα δημιουργεί ποίηση. Η σχέση του με τον ποιητικό λόγο είναι σχέση οπωσδήποτε αμφιμονοσήμαντη. Όσο παίρνει απ' αυτόν, τόσο δίνει. Και δίνει τιμία και σε ίση ποιότητα μέσα από Ελληνικά που παρα την πολυχρόνη απουσία του από την Ελλάδα τα φυλάει σαν κορή οφθαλμού και τον κρα-